

KUOLP010D7CV

Krajský úřad Olomouckého kraje

Odbor zdravotnictví

Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

Č.j.: KUOK 69190/2016

Olomouc 2. srpna 2016

Sp. zn.: KÚOK/35867/2016/OZ/7218

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 19. 8. 2016

Datum: 19. 8. 2016

Podpis: [podpis]

TeamPrevent-PREPO, s.r.o.

Na Pankráci 1638/43

140 00 Praha 4 - Nusle

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor zdravotnictví, jako správní orgán věcně a místně příslušný podle § 15 odst. 1 písm. a) a § 118 odst. 4 písm. b) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ZS“), podle § 67, § 68 a § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydává toto rozhodnutí:

Společnost **TeamPrevent-PREPO, s.r.o.**

se sídlem Na Pankráci 1638/43, Praha 4 - Nusle, PSČ 140 00, IČ 27944697,
(dále jen „Společnost“)

je vinna tím, že

nejméně v době od 15. 10. 2015 do 20. 10. 2015 v areálu společnosti AHOLD Czech Republic, a.s., v Olomouci, na ulici Dolní Novosadská, poskytovala pracovně-lékařské služby v tzv. mobilní diagnostické jednotce v návěsu kamionu (v mobilním zdravotnickém zařízení),

tedy v rozporu s § 11 odst. 6 zákona o ZS poskytovala zdravotní služby ve zdravotnickém zařízení, které nebylo pro poskytování zdravotních služeb technicky nebo věcně vybaveno,

přičemž požadavky na technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení týkající se stavebně technického uspořádání prostor stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče, z jejíhož § 1 odst. 1 ve vazbě na přílohu č. 1, bod 2. písm. b), vyplývá, že zdravotnické zařízení musí být umístěno v nebytových prostorech splňujících obecné požadavky na výstavbu,

avšak Společnosti poskytovala zdravotní služby v prostoru, který není nebytovým prostorem splňujícím obecné požadavky na výstavbu,

čímž se dopustila **správního deliktu** podle **§ 117 odst. 1 písm. c)** zákona o ZS

za což se Společnosti **ukládá**

v návaznosti na § 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS,

pokuta ve výši **50 000 Kč** (slovy: padesát tisíc korun českých).

Pokuta je **splatná do 15 dnů** od nabytí **právní moci tohoto rozhodnutí** bankovním převodem na účet Olomouckého kraje č. 27- 4228320287/0100, variabilní symbol VS 4400000619.

V souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se zároveň ukládá Společnosti **povinnost uhradit náklady řízení** ve výši paušální částky **1 000 Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých), protože společnost vyvolala toto řízení porušením své právní povinnosti.

Paušální částka nákladů řízení **je splatná do 15 dnů** od nabytí **právní moci tohoto rozhodnutí** bankovním převodem na účet Olomouckého kraje č. 27- 4228320287/0100 variabilní symbol VS 4400000619.

ODŮVODNĚNÍ

Dne 21. 10. 2015 v dopoledních hodinách provedl v rámci kontroly odbor zdravotnictví Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „KÚ“) místní šetření v areálu společnosti AHOLD Czech Republik, a.s., na adrese Olomouc, ul. Dolní Novosadská. Měla se zde údajně nacházet tzv. mobilní ambulance Společnosti. Ve vrátnici uvedeného areálu bylo zjištěno, že se zde tzv. mobilní ambulance právě nenachází, ale že zde byla v předchozích dnech.

Následně přípisem z téhož dne KÚ oznámil Společnosti dodatečně zahájení kontroly a požádal o vyjádření, zda ve výše zmíněném areálu Společnost vyšetřovala v tzv. mobilní ordinaci pacienty a vystavovala jim posudky o zdravotní způsobilosti.

Společnost sdělila přípisem ze dne 9. 11. 2015, že poskytuje pracovní-lékařské služby také v tzv. mobilní diagnostické jednotce - návěs kamionu a že tato jednotka byla přistavena ve dnech od 15. 10. 2015 do 20. 10. 2015 ve zmíněném areálu společnosti AHOLD, kde Společnost poskytovala pracovní-lékařské služby.

Dne 17. 12. 2015 byl sepsán protokol o výsledku kontroly (č. j. KUOK 106251/2015), který byl Společnosti doručen. V protokolu bylo zejména konstatováno, že Společnost poskytovala zdravotní služby v tzv. mobilní ambulanci, což je porušením § 11 odst. 6 zákona o ZS a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 92/2012 Sb. v návaznosti na přílohu č. 1, bod 2. písm. b) této vyhlášky.

Proti uvedenému protokolu Společnost podala přípisem ze dne 20. 1. 2016 námitky.

Námitky nebyly shledány jako důvodné, což KÚ sdělil písemně Společnosti dne 15. 2. 2016.

Dne 4. 4. 2016 vydal KÚ příkaz, kterým byla za uvedené poskytování pracovní-lékařských služeb v tzv. mobilní ambulanci (v mobilním zdravotnickém zařízení) - jako za správní delikt - uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Podkladem pro vydání příkazu byl zejména výše zmíněný kontrolní protokol ze 17. 12. 2015.

Proti zmíněnému příkazu podala Společnost odpor ze dne 12. 4. 2016, čímž se příkaz zrušil a řízení pokračovalo.

KÚ shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, a to:

- 1) protokol o kontrole u poskytovatele zdravotních služeb TeamPrevent-PREPO, s.r.o. (ze dne 17. 12. 2015)
- 2) námitky proti zmíněnému protokolu o kontrole (ze dne 20. 1. 2016)
- 3) vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole (ze dne 15. 2. 2016)
- 4) příkaz o pokutě za dotčený správní delikt (ze dne 4. 4. 2016)
- 5) odpor proti uvedenému příkazu (ze dne 12. 4. 2016)

6) vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP 816008/2016 o rozhodnutí o registraci Společnosti (ze dne 9. 5. 2016)

KÚ oznámil Společnosti (přípisem z 24. 5. 2016) nařízení ústního jednání ve věci dotčeného správního deliktu, poučil Společnost o právech ve správním řízení a vyzval k případnému doplnění důkazů a svého stanoviska.

Dne 9. 6. 2016 se na KÚ konalo ústní jednání ve věci dotčeného správního deliktu. V jeho rámci Společnost sdělila své stanovisko a navrhla doplnění dokazování.

7) Na základě sdělení a požadavků Společnosti byla k podkladům pro vydání rozhodnutí doplněna odpověď Společnosti (ze dne 9. 11. 2015) včetně přílohy Provozní řád ambulantního nestátního zdravotnického zařízení (Název pracoviště: TeamPrevent-PREPO s.r.o., IČO 27944697, DIČ CZ 27944697, Nestátní zdravotnické zařízení, Sídlo: na Pankráci 1618/30, Praha 4 – Nusle, 140 00, Provozovna: Mobilní diagnostická jednotka-Renault, Návěs kamionu) ze dne 20. 8. 2009, schválené 31. 8. 2009 Hygienickou stanicí hl. m. Prahy

8) Dále Společnost zaslala dne 13. 6. 2016 svoje vyjádření (v němž chybně odkazuje na odst. 6 svého podání z 12. 4. 2016, ale má na mysli pravděpodobně podání z 20. 1. 2016). Přílohou uvedeného vyjádření je Rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2009, č.j. Epi – 661/9759/09, o schválení provozního řádu mobilní diagnostické jednotky.

9) Dne 23. 6. 2016 podala Společnost vyjádření účastníka řízení.

Také dokumenty uvedené v bodech 8) a 9) jsou podklady pro rozhodnutí.

Podle názoru KÚ bylo prokázáno (výše uvedenou odpovědí Společnosti ze dne 9. 11. 2015, o kterou se také zejména opíral protokol o kontrole ze 17. 12. 2015), že v době od 15. 10. 2015 do 20. 10. 2015 v areálu společnosti AHOLD Czech Republic, a.s., na adrese Olomouc, ul. Dolní Novosadská, Společnost poskytovala pracovní-lékařské služby v mobilním zdravotnickém zařízení (v tzv. mobilní diagnostické jednotce - návěs kamionu).

Takové poskytování je v rozporu s § 11 odst. 6 zákona o ZS, podle kterého musí být zdravotnické zařízení pro poskytování zdravotních služeb technicky a věcně vybaveno, přitom požadavky na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení, týkající se stavebně technického, funkčního a dispozičního uspořádání prostor a vybavení vybranými zdravotnickými prostředky, jinými přístroji a zařízeními, stanoví prováděcí právní předpis.

Tímto prováděcím právním předpisem je vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče. Z § 1 odst. 1 uvedené vyhlášky, ve vazbě na přílohu č. 1, bod 2. písm. b) vyhlášky, vyplývá, že zdravotnické zařízení musí být umístěno v nebytových prostorech splňujících obecné požadavky na výstavbu.

Dotčené mobilní zdravotnické zařízení, tedy tzv. mobilní diagnostická jednotka - návěs kamionu, není nebytovým prostorem splňujícím obecné požadavky na výstavbu.

Podle § 117 odst. 1 písm. c) zákona o ZS se poskytovatel zdravotních služeb dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 11 odst. 6 poskytuje zdravotní služby ve zdravotnickém zařízení, které není pro poskytování zdravotních služeb technicky nebo věcně vybaveno.

Dle § 118 odst. 4 písm. b) zákona o ZS má v případě správních deliktů podle § 117 odst. 1 zákona o ZS správní delikt v prvním stupni projednat (a uložit pokutu) správní orgán příslušný k udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb.

Správním orgánem příslušným k udělení oprávnění je KÚ, a to s ohledem na § 15 odst. 1 písm. a) zákona o ZS, protože je krajským úřadem, v jehož správním obvodu je

zdravotnické zařízení, v němž jsou zdravotní služby poskytovány.

Společnost má od roku 2014 oprávnění k poskytování zdravotních služeb v Olomouckém kraji, a to v oboru pracovní lékařství, na adrese Družstevní 338/16, Mohelnice, PSČ 783 85. Nemá však oprávnění poskytovat zdravotní služby v areálu společnosti AHOLD Czech Republik, a.s., v Olomouci na ul. Dolní Novosadská, tím méně v tomto místě v mobilním zdravotnickém zařízení.

Podle § 118 odst. 1 zákona o ZS by Společnost za správní delikt neodpovídala, jestliže by prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Takové úsilí k zabránění porušení právní povinnosti však prokázáno nebylo. Podněty a námitkami Společnosti se KÚ podrobně zabývá dále.

Podle § 118 odst. 2 zákona o ZS se při určení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS se za správní delikt dle § 117 odst. 1 písm. c) zákona o ZS uloží pokuta do výše 500 000 Kč.

Při rozhodování o výši pokuty KÚ přihlédl ke skutečnosti, že již v roce 2015 uložil Společnosti za správní delikt (spáchaný v roce 2014) pokutu ve výši 5 000 Kč. Tato výše pokuty byla stanovena s ohledem na to, že šlo o první porušení zákonných povinností ze strany Společnosti.

Podle názoru KÚ ale není možné v probíhajícím řízení uložit pokutu pouze v řádu tisíců, když v relativně nedávné minulosti byla Společnosti pokuta (za jiný správní delikt) uložena.

Nejedná se také o méně závažné porušení povinností, že by např. chyběla nebo byla nefunkční pouze některá předepsaná část nábytku apod., ale není splněna stavebně technická podmínka pro prostory zdravotnického zařízení jako celek.

S ohledem na uvedené okolnosti je KÚ toho názoru, že se (oproti předchozí pokutě uložené Společnosti za správní delikt) zvyšuje závažnost správního deliktu, proto je udělena pokuta vyšší.

Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno, že by vznikl škodlivý následek (např. ohrožení či poškození zdraví pacienta), uložil KÚ pokutu ve výši pouze jedné desetiny zákonem stanovené sazby.

Dle KÚ nejde v případě pokuty ve výši 50 000 Kč o pokutu nepřiměřeně vysokou, když je ukládána ve výši jedné desetiny zákonné sazby.

Dle veřejně dostupných údajů (výkaz zisku a ztráty za rok 2015 uveřejněný na serveru Justice.cz) měla v roce 2015 Společnost např. tržby za prodej vlastních výrobků a služeb 47 484 000 Kč, mzdové náklady 17 437 000 Kč a výsledek hospodaření před zdaněním 1 621 000 Kč. Nelze tedy říci, že by např. výše pokuty 50 000 Kč byla likvidační.

Z výše vedených skutečností je zřejmé, že došlo k naplnění podmínek pro uložení pokuty, proto rozhodl KÚ, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V souladu s § 79 odst. 5 správního řádu musí správní orgán uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis.

Toto řízení o správním deliktu bylo vyvoláno porušením své právní povinnosti ze strany Společnosti.

Prováděcím předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., jejíž § 6 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

V průběhu správního řízení o uložení pokuty i při předcházející kontrole uváděla Společnost námitky a podněty, jimiž obhajovala své poskytování zdravotních služeb v tzv. mobilní diagnostické jednotce - návěsu kamionu (mobilním zdravotnickém zařízení). V následujícím textu se KÚ vyjadřuje k těmto jednotlivým námitkám a podnětům:

1. *Společnost má za to, že navzdory nedostatečné právní reglementaci dané oblasti nelze bez dalšího vycházet z toho, že využití mobilní diagnostické jednotky, tedy tzv. pojízdné ordinace, představuje porušení povinností.*

KÚ je naopak toho názoru, že právní úprava dané oblasti je jasná a že využití tzv. mobilní diagnostické jednotky (mobilního zdravotnického zařízení) je porušením povinností dle stávající právní úpravy. V podrobnostech je toto porušení povinností rozvedeno v dalším textu.

2. *Společnost se v této souvislosti dovolává principu „co není výslovně zákonem zakázáno, je povoleno“ (čl. 2 odst. 3 Listiny).*

Samozřejmě, že platí princip stanovený Listinou základních práv a svobod, že každý může činit, co není zákonem zakázáno. Text Listiny však v této záležitosti pokračuje ustanovením, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Z toho vyplývá, že pokud zákon něco ukládá, musí to dotčené subjekty dodržovat.

3. *Společnost se dovolává zásad správního práva, kdy by při svém postupu měl správní orgán vždy ctít zásadu proporcionality (přiměřenosti) při ingerenci do soukromoprávních vztahů osob, jichž se činnost správního orgánu v konkrétním případě dotýká.*

KÚ je přesvědčen, že jeho postup byl a je přiměřený zjištěným okolnostem případu, když po zjištění protiprávního jednání (majícího znaky správního deliktu dle § 117 odst. 1 písm. c) zákona o ZS) ukládá pokutu podle § 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS, který neříká, že správní orgán pokutu uložit může, nýbrž stanoví, že se pokuta uloží. Není tedy možnost uvážení, zda pokutu uložit, nebo ne.

KÚ také neingeruje přímo do soukromoprávních vztahů. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, platí, že ustanovení právního řádu upravující vzájemná práva a povinnosti osob vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Povinnosti podle § 11 odst. 5 a 6 zákona o ZS nejsou vzájemnými právy nebo povinnostmi osob. Jde o veřejnoprávní povinnosti, nikoli soukromoprávní vztah.

KÚ v tomto případě pouze plní svou povinnost kontrolovat poskytovatele zdravotních služeb (dle § 107 odst. 1 písm. b) zákona o ZS) a uložit pokutu (§ 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS).

4. *Společnost se dovolává zásady (správního práva) ochrany práv nabytých v dobré víře.*

K tomu KÚ sděluje, že Společnost je držitelem oprávnění k poskytování zdravotních služeb v Olomouckém kraji od roku 2014, a to pro adresu Družstevní 338/16, Mohelnice, PSČ 783 85.

V rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb, které vydává krajský úřad (§ 15 odst. 1 písm. a) zákona o ZS), se uvádí adresa místa poskytování zdravotních služeb (podle § 19 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) zákona o ZS).

V zákonem stanovených výjimkách (v případě poskytovatele zdravotnické záchranné služby, zdravotnické dopravní služby nebo přepravy pacientů neodkladné péče) se uvádí adresy míst jednotlivých pracovišť nebo (v případě poskytování domácí péče) adresa místa kontaktního pracoviště. O tyto výjimky se však v případě Společnosti nejedná. Zdravotní služby poskytované Společností, nespádají do uvedených výjimek.

Je zřejmé, že mobilní zdravotnické zařízení (tzv. mobilní diagnostická jednotka, nebo pojízdná ordinace) žádnou adresu nemá, nelze ji tedy pro poskytování zdravotních

služeb používat, leda ve výjimečném případě (§ 11 odst. 5 zákona o ZS – blíže uvedeno v bodě 9. tohoto odůvodnění).

Společnosti muselo být zřejmé, že pro poskytování zdravotních služeb musí mít rozhodnutí o oprávnění k poskytování zdravotních služeb s adresou místa poskytování zdravotních služeb.

V situaci, kdy jsou povinnosti stanoveny obecně závaznými právními předpisy, se nelze dovolávat dobré víry.

Není také možné namítat, že by Společnost byla v dobré víře, že pouze na základě provozního řádu schváleného orgánem ochrany veřejného zdraví může poskytovat zdravotní služby. Jak je uvedeno dále v bodě 6., schválený provozní řád je pouze jedním z podkladů k udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb.

5. *Společnost se dovolává principu (správního práva), kdy přijaté řešení má vždy odpovídat okolnostem daného případu (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu).*

KÚ zcela nepochybně zjistil okolnosti daného případu, které jsou v rozporu s povinnostmi stanovenými obecně závaznými právními předpisy. K tomu zaujal naprosto přiměřené stanovisko a v souladu se zákonem přistoupil k uložení pokuty, protože tento postup stanoví zákon (jak je již uvedeno výše).

6. *Společnost poukazuje na skutečnost, že v rámci kontroly bylo zjištěno, že provoz mobilní diagnostické jednotky se řídí Provozním řádem schváleným Hygienickou stanicí hl. m. Prahy ze dne 20. 8. 2009, který stanoví, které výkony pracovníků lékařských služeb lze v předmětné mobilní diagnostické jednotce provádět, současně stanoví, jaké povinnosti musí personál mobilní diagnostické jednotky dodržovat, a to při ošetřování pacientů, při sterilizaci, dezinfekci a dekontaminaci, při úklidu a úklidové dezinfekci, při manipulaci s odpadem a při zásobování pitnou vodou. V rámci kontroly nebylo zjištěno žádné porušení povinností stanovených kontrolované osobě Provozním řádem.*

K tomu KÚ dodává, že není v tomto správním řízení podstatné, že se provoz tzv. mobilní diagnostické jednotky řídí Provozním řádem schváleným Hygienickou stanicí hl. m. Prahy a že nebylo zjištěno porušení uvedeného provozního řádu. Postupovat při poskytování zdravotních služeb podle příslušného provozního řádu je samozřejmě z hlediska ochrany veřejného zdraví nutné, ale je to pouze jedna z podmínek pro poskytování zdravotních služeb.

Samotný provozní řád však nemůže oprávnit k poskytování zdravotních služeb, slouží pouze jako podklad pro udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb (dříve pro registraci nestátního zdravotnického zařízení).

Jak již bylo uvedeno, Společnost v minulosti obdržela oprávnění k poskytování zdravotních služeb na jiné adrese v Olomouckém kraji, a to mj. na základě provozního řádu schváleného krajskou hygienickou stanicí pro prostory na uvedené adrese.

Společnost si tedy musela být vědoma, že provozní řád, přestože schválený krajskou hygienickou stanicí (nebo jí na roveň postavenou stanicí), není jedinou podmínkou, ale jen jednou z více podmínek pro udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb.

Navíc jde o poskytování zdravotních služeb v Olomouckém kraji, ale dotčený provozní řád je schválen Hygienickou stanicí hlavního města Prahy.

7. *Společnost dále poukazuje na skutečnost, že technické a věcné vybavení mobilní diagnostické jednotky odpovídá technickému a věcnému vybavení ordinace, a to s jedinou výjimkou, vyplývající z povahy jednotky jako jednotky mobilní, tedy že nejde o součást budovy. K potvrzení těchto skutečností kontrolovaná osoba nabídla v rámci kontrolního šetření plnou součinnost.*

Podle KÚ nemá význam, že jsou splněny ostatní podmínky pro věcné a technické vybavení, když není splněna základní podmínka – tedy splnění jednoho z požadavků na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení, týkajícího se stavebně technického, funkčního a dispozičního uspořádání prostor (tedy, že nejde o nebytový prostor splňující obecné požadavky na výstavbu). Nemělo proto smysl kontrolovat splnění zbývajících podmínek pro věcné a technické vybavení zdravotnického zařízení.

8. *Společnost také uvedla: Dovolává-li se kontrolní orgán skutečnosti, že zdravotnické zařízení nemůže být umístěno jinde než v nebytovém prostoru v budově, je třeba uvést, že tuto podmínku zákon nestanoví. Zákon pouze stanoví, že se jedná o „prostory určené pro poskytování zdravotních služeb“, přičemž této zákonné definici mobilní diagnostická jednotka kontrolované osoby vyhovuje. Požadavek kontrolního orgánu, že se musí jednat o prostor v nebytových prostorech splňující obecné požadavky na výstavbu, se dle názoru Společnosti opírá pouze o prováděcí právní předpis, který jde nad rámec zákona (příloha č. 1 vyhlášky č. 92/2012 Sb.).*

Podle § 4 odst. 1 zákona o ZS se zdravotnickým zařízením rozumí prostory určené pro poskytování zdravotních služeb.

Společnost se mýlí, když tvrdí, že podmínku, aby zdravotnické zařízení bylo v nebytových prostorech, zákon nestanoví a že tuto podmínku stanoví pouze prováděcí právní předpis, který by ji stanovoval nad rámec zákona.

Ustanovení § 11 odst. 6 (ve spojení s § 120 zákona o ZS) zmocňuje k vydání prováděcího právního předpisu (vyhlášky), kterým mají být stanoveny mj. požadavky na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení, týkající se stavebně technického, funkčního a dispozičního uspořádání prostor. Vyhláška tedy má stanovit stavebně technické podmínky pro zdravotnická zařízení.

Vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče, pak provádí uvedený § 11 odst. 6 zákona o ZS tak, že v § 1 odst. 1 (vyhlášky) uvádí: Obecné požadavky na minimální technické a věcné vybavení (dále jen „technické a věcné vybavení“) zdravotnických zařízení jsou stanoveny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Příloha 1 citované vyhlášky „Obecné požadavky na technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení“ pak ve svém bodu 2. písm. b) stanoví, že zdravotnické zařízení dále musí být umístěno v nebytových prostorech splňujících obecné požadavky na výstavbu.

Z § 11 odst. 5 zákona o zdravotních službách jasně vyplývá, že zdravotní služby mohou být poskytovány pouze ve zdravotnických zařízeních v místech uvedených v oprávnění k poskytování zdravotních služeb.

Podle § 19 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách s odkazem na § 19 odst. 1 písm. c) zákona o zdravotních službách musí rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb obsahovat adresu místa (míst) poskytování zdravotních služeb. (V případě, že by šlo o zdravotnickou záchrannou službu, zdravotnickou dopravní službu nebo přepravu pacientů neodkladné péče musí rozhodnutí obsahovat adresy míst jednotlivých pracovišť. Pokud by šlo o domácí péči, musí být v rozhodnutí uvedena adresa místa kontaktního pracoviště.)

U tzv. mobilní diagnostické jednotky (pojízdne ambulance umístěné ve vozidle nebo jeho návěsu), tedy mobilního zdravotnického zařízení, nelze hovořit o adrese. Jestliže zákon hovoří o adrese místa poskytování, je zřejmé, že má jít o budovu.

Nelze tedy tvrdit, že tzv. mobilní diagnostická jednotka (mobilní zdravotnické zařízení) splňuje stanovené podmínky, když odpovídá ustanovení § 4 zákona o ZS. Jsou zde

další zákonná ustanovení (§ 11 a § 19 zákona o ZS), se kterými je použití tzv. mobilní diagnostické jednotky v rozporu.

Požadavek prováděcího předpisu, který Společnost zpochybňuje, nepřekračuje zákonné normy. Z citovaných ustanovení zákona jasně vyplývá, že za zdravotnické zařízení lze považovat pouze nebytové prostory umístěné v budově.

S názorem Společnosti, že právní úprava je v této věci nedostatečná, nelze souhlasit. Právní úprava poskytování zdravotních služeb není sice bez nejasností, ale pokud jde o určení podmínek pro prostory k poskytování zdravotních služeb, jsou podmínky zřejmé.

9. *Společnost uvádí, že i kdyby mobilní diagnostická jednotka kontrolované osoby nesplňovala požadavky kladené na zdravotnické zařízení ve smyslu § 4 zákona o zdravotních službách, zákon o poskytování zdravotních služeb sám v ustanovení § 11 odst. 5 počítá s tím, že některé zdravotní služby (vzhledem k povaze těchto služeb nebo okolnostem jejich poskytování) mohou být poskytovány mimo zdravotnické zařízení a dokonce výslovně počítá s mobilními zdravotnickými zařízeními. Současně platí, že pokud v ustanovení § 11 odst. 5 zákona o poskytování zdravotních služeb jsou uvedeny např. mobilní zdravotnická zařízení ozbrojených sil, neznamená to, že jde o výčet taxativní, který by vylučoval využití mobilních zdravotnických zařízení v jiných případech.*

K tomu však KÚ uvádí, že použití mobilního zdravotnického zařízení je stanoveno jako jedna z výjimek z pravidla, že zdravotní služby mohou být poskytovány pouze ve zdravotnických zařízeních v místech uvedených v oprávnění k poskytování zdravotních služeb (§ 11 odst. 5).

Těmito výjimkami jsou: zdravotní péče poskytované ve vlastním sociálním prostředí, zdravotnické dopravní služby, přepravy pacientů neodkladné péče, přednemocniční neodkladné péče poskytované v rámci zdravotnické záchranné služby, zdravotní služby poskytované v mobilních zdravotnických zařízeních ozbrojených sil za krizových situací, převoz těla zemřelého na pitvu a z pitvy podle zákona o pohřebnictví. (V případě, že poskytovatel poskytuje pouze domácí péči, musí mít kontaktní pracoviště.)

O žádnou z uvedených výjimek se v případě poskytování zdravotních služeb Společností nejedná.

Výjimky nejsou uvedeny jako demonstrativní výčet k základnímu pravidlu, ale zcela jasně jako výčet taxativní. Mobilní zdravotnické zařízení mohou k poskytování zdravotních služeb používat pouze ozbrojené síly.

10. *Společnost má současně za to, že neexistuje žádný věcný důvod, pro nějž by poskytování pracovně lékařských služeb v mobilní diagnostické jednotce bylo méně vhodné než v „kamenných ordinacích“, a to ať se jedná o úroveň poskytovaných služeb, zajištění plnění hygienických a protiepidemiologických opatření apod.*

Posuzovat vhodnost poskytování zdravotních služeb v mobilních zdravotnických zařízeních není v kompetenci KÚ, touto otázkou se v tomto správním řízení nemůže zabývat.

Zákon jasně stanoví podmínky poskytování zdravotních služeb, jak je uvedeno výše.

11. *Společnost dále uvedla, že mobilních diagnostických jednotek se v praxi běžně užívá například při poskytování zdravotních služeb v oblasti prevence, pro prezentační účely včetně jednoduchých vyšetření či osvětové kampaně. Jedná se např. o prezentační a vyšetřovací jednotku Medical truck II společnosti GEMARE GROUP s.r.o., dále jednotky občanského sdružení Rozkoš bez rizika – pro oblast gynekologie a dermatovenerologie, dále má registrované dermatovenerologické zařízení Občanské*

sdružení Network East-West - projekt Jana pro prostitutky v bavorském pohraničí, nebo také Česká společnost AIDS pomoc a mobilní ambulanci provozuje také organizace Sananim – péče o drogově závislé.

KÚ není známo, že by v jeho správním obvodu docházelo v rozporu se zákonem k poskytování zdravotních služeb v mobilních zdravotnických zařízeních.

Na tuto informaci reagoval KÚ tak, že vyzval Společnost (v dokumentu z 15. 2. 2016 nadepsaném „Vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním uvedeným v Protokolu o kontrole č.j. 106251/2015 ze dne 17. 12. 2015“), aby informace o používání mobilních diagnostických jednotek upřesnila, a pokud se týká jiného kraje, sdělila to přímo příslušnému krajskému úřadu. Žádné upřesnění týkající se Olomouckého kraje však Společnost nesdělila. Pokud by se prokázalo poskytování zdravotních služeb v mobilním zdravotnickém zařízení v rozporu se zákonem, postupoval by KÚ obdobně jako v případě Společnosti.

12. Společnost potvrdila, že až do ukončení správního řízení v této věci pozastavila provoz mobilní diagnostické jednotky a její využití klientům neumožňuje.

To je dle názoru KÚ samozřejmé, v opačném případě by docházelo k pokračování v jednání, které je v rozporu se zákonem stanovenými povinnostmi.

13. Společnost uvádí, že je plně oprávněna k poskytování pracovně-lékařských služeb.

Podle KÚ nemá smysl hovořit obecně o „plné oprávněnosti“, protože oprávnění k poskytování zdravotních služeb je v tomto případě vázáno mimo jiné na místo poskytování (o tom je více uvedeno v bodě 9. tohoto odůvodnění).

14. Společnost nicméně setrvává na své argumentaci, že požadavek, že zdravotnické zařízení musí být umístěno v nebytových prostorech, zákon o zdravotních službách nestanoví kategoricky v tom smyslu, že by byla zcela vyloučena možnost poskytovat zdravotní služby prostřednictvím k tomu vhodné mobilní diagnostické jednotky.

K této problematice odkazuje KÚ na bod 8. a 9. tohoto odůvodnění. Co se týče vyloučení možnosti poskytovat zdravotní služby v tzv. mobilní diagnostické jednotce (mobilním zdravotnickém zařízení), toto vyloučení vyplývá z podmínek, které musejí být dle zákona splněny pro poskytování předmětných zdravotních služeb, dodržení těchto podmínek vylučuje použití mobilního zdravotnického zařízení (kromě výslovných výjimek, o něž však v případě Společnosti nejde).

15. Společnost uvádí, že i argumentace KÚ se v tomto opírala jen o prováděcí právní předpis, který však v tomto jde nad rámec zákona (příloha č. 1 vyhl. č. 92/2012 Sb.).

Argumentace KÚ se neopírá jen o prováděcí předpis, ale o jasná zákonná ustanovení, přitom dotčený prováděcí právní předpis nejde nad rámec zákona. Tyto argumenty jsou blíže rozebrány v bodech 4. a 8. tohoto odůvodnění.

16. Společnost se domnívá, že možnost použití mobilních diagnostických jednotek rozhodně nevylučuje ani skutečnost, že v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb je třeba uvést místo poskytování zdravotních služeb. Jak správně poznamenává sám KÚ v odůvodnění Příkazu, například v případě zdravotnické záchranné služby se z logických důvodů jako místo poskytování zdravotních služeb uvádí adresa pracoviště.

K této námitce KÚ odkazuje na bod 9. odůvodnění. Služby poskytované Společností nespádají pod zákonné výjimky (§ 11 odst. 5 zákona o ZS).

17. Společnost považuje za významné, že KÚ, veden názorem, že mobilní diagnostická jednotka Společnosti apriori nemůže splňovat podmínky na technické a věcné vybavení zdravotnického zařízení, se vůbec nezabýval konkrétním technickým a věcným vybavením mobilní diagnostické jednotky Společnosti. To má za následek, že

KÚ údajně nemohl věc posoudit s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Společnost přitom poukazovala na to, že technické a věcné vybavení mobilní diagnostické jednotky plně odpovídá technickému a věcnému vybavení ordinace, a to s jedinou výjimkou, vyplývající z povahy jednotky jako jednotky mobilní, tedy že nejde o součást budovy. K potvrzení těchto skutečností Společnost nabízela a nadále nabízí plnou součinnost.

Ke konkrétnímu věcnému a technickému vybavení a jeho případné kontrole se již KÚ vyjadřoval v bodě 7. tohoto odůvodnění. Jakékoli zjištění ohledně konkrétního vybavení nemůže mít vliv na zjištění, že došlo k porušení zákonných povinností, které by mohlo být správním deliktem. Ke všem okolnostem případu, které jsou podstatné v dotčené věci, KÚ přihlédl a věc posoudil.

18. Společnost přitom na dobré zahraniční zkušenosti s mobilními diagnostickými jednotkami poukazuje nikoli proto, že by se domnívala, že by šlo o právní úpravu platnou i na území České republiky, ale z toho hlediska, že daný fakt dokládá, že nejde o činnost jakkoli nestandardní, pro pacienty rizikovou apod.

KÚ nemá ve své působnosti posuzovat standardnost určitého způsobu poskytování zdravotních služeb nebo jeho rizikovost pro pacienty. Tyto okolnosti nejsou v tomto správním řízení relevantní.

19. Společnost má za to, že z hlediska českého práva jde jednoznačně o nedostatečnou právní reglementaci, nikoli o záměr zákonodárce takovou činnost zakázat (a tedy také postihovat).

KÚ nemůže hodnotit kvalitu právní úpravy ani spekulovat o záměru zákonodárce, který nevyplývá z textu zákona. Může pouze aplikovat ustanovení zákona na daný případ, což v tomto správním řízení činí (bližší zdůvodnění je uvedeno v bodech 3., 4., 8. a 9. tohoto odůvodnění).

20. I pro případ, že by se Správní orgán neztotožnil se závěry Společnosti ohledně dovolenosti vytýkaného jednání, nelze dle Společnosti automaticky učinit závěr, že je v posuzovaném případě na místě jednání Společnosti postihovat.

Uplatnění postihu vyplývá jasně z ustanovení § 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS, který stanoví, že se „uloží pokuta“, nikoli např., že „může být uložena pokuta“.

21. Společnost považuje pokutu za významnou sankcí (50 tis. Kč).

K této otázce se KÚ již vyjádřil v odůvodnění na str. 4 tohoto rozhodnutí.

22. Společnost poukazuje na následující okolnosti, k nimž KÚ při rozhodnutí o sankci dle jejího názoru nepřihlédl, a to buď vůbec, nebo nikoli dostatečně:

- a) využití mobilních diagnostických jednotek zákon výslovně nezakazuje, právní úprava tuto problematiku spíše jen nedostatečně reflektuje

Dle KÚ je právní úprava jasná, možnost použití mobilního zdravotnického zařízení je určena pouze pro jiný typ péče (více v bodech 4., 8. a 9. tohoto odůvodnění).

- b) nejde o jakkoli společensky škodlivé jednání

Dle názoru KÚ není v působnosti KÚ posuzovat společenskou škodlivost konkrétního jednání. Právní úprava dotčeného správního deliktu to neumožňuje.

- c) naopak jde o častou a vhodnou formu poskytování některých druhů zdravotních služeb, v některých případech dokonce jediné možnou (zdravotnická záchranná služba)

Poskytování zdravotních služeb v mobilním zdravotnickém zařízení (nebo mimo zdravotnické zařízení) je možné pouze při splnění zákonných podmínek.

Poskytování zdravotních služeb Společností, které je předmětem tohoto správního řízení, není v mobilním zdravotnickém zařízení možné. Bližší zdůvodnění je uvedeno v bodech 8. a 9. tohoto odůvodnění.

- d) *v řadě evropských zemí jde o zcela běžný způsob poskytování zdravotních služeb právě v oblasti pracovního lékařství (například Spolková republika Německo, kde sídlí mateřská společnost Společnosti)*

Podle KÚ není právní úprava v jiných státech relevantní.

- e) *kromě závěru, že mobilní diagnostická jednotka není umístěna v budově, neučinil KÚ jakékoli konkrétní skutkové zjištění, které by vedlo k závěru, že mobilní diagnostická jednotka není vhodná pro daný druh poskytovaných zdravotních služeb (pracovní-lékařských služeb)*

Vhodnost použití mobilního zdravotnického zařízení pro určité zdravotní služby nemůže KÚ posuzovat, není to v jeho působnosti. Související právní úprava, podle které se postupuje v tomto správním řízení, to neumožňuje.

- f) *KÚ nezjistil (a zjistit také nemohl), že by v důsledku jednání Společnosti došlo k ohrožení či dokonce k porušení jakýchkoli právně významných statků – ochrana zdraví apod.*

Případné ohrožení nebo porušení zdraví nebo jiných právně významných statků nemá význam pro naplnění znaků dotčeného správního deliktu.

- g) *KÚ nesprávně vycházel ze závěru, že ze strany Společnosti se jedná o porušení opakované, ačkoli v souvislostech rozhodných pro skutkové a právní posouzení nyní zkoumané věci Společnost jakkoli sankcionována dříve nebyla*

KÚ netvrdí, že by jednání Společnosti, které je předmětem tohoto správního řízení, bylo stejným správním deliktem, kterého by se Společnost dopustila už v minulosti, ale že Společnost opakovaně porušila povinnosti stanovené zákonem o ZS. V roce 2015 byla za správní delikt Společnosti uložena pokuta ve výši 5 000 Kč s ohledem na to, že šlo o první porušení povinností zákona. Nyní KÚ přihlédl mimo jiné k tomu, že jde o další porušení zákonných povinností.

- h) *Společnost, přestože s argumentací KÚ nesouhlasila, ihned v souvislosti s úkony správního řízení pozastavila provoz mobilní diagnostické jednotky, a to až do pravomocného vyřešení věci.*

K tomu je komentář v bodě 12. tohoto odůvodnění.

23. *S ohledem na vše shora uvedené, stejně jako vše uvedené v předcházejícím řízení o kontrole, Společnost navrhuje, aby KÚ s ohledem na skutečnosti shora uvedené řízení o správním deliktu Společnosti bylo zastaveno.*

KÚ má zato, že nejsou dány žádné okolnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení.

Bylo prokázáno poskytování zdravotních služeb ve zdravotnickém zařízení, které není pro poskytování zdravotních služeb technicky nebo věcně vybaveno (§ 11 odst. 6 zákona o ZS), zákon stanoví, že v tom případě se uloží pokuta (§ 117 odst. 4 písm. b) zákona o ZS).

Zastavení řízení vedené z moci úřední by bylo možné (§ 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), kdyby správní orgán zjistil, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Žádná z těchto skutečností však nenastala.

24. Právní zástupkyně Společnosti uvedla, že Společnost vědomě neposkytovala zdravotní služby v rozporu s právními předpisy.

Podle KÚ „vědomost“ není znakem, který by charakterizoval dotčený správní delikt, není tedy relevantní v řízení o správním deliktu. Společnost mohla a měla znát právní úpravu.

25. Jednatelka Společnosti uvedla, že zaměstnanec Společnosti se přibližně v červnu r. 2009, obrátil telefonicky s dotazem týkající se provozování mobilní jednotky na Magistrát hlavního města Prahy, kde mu bylo sděleno pracovníkem, jehož jméno si nevzpomíná, že se má ve věci provozu mobilní jednotky obrátit na KHS hlavního města Prahy, ke schválení provozního řádu. Po jednání s KHS byl schválen provozní řád ambulantního nestátního zdravotnického zařízení, kde byla mobilní diagnostická jednotka schválena jako detašované pracoviště již schváleného zdravotnického zařízení. Po schválení tohoto provozního řádu se Společnost domnívala, že je oprávněna poskytovat zdravotní služby v souladu s tímto provozním řádem.

Společnost v roce 2014 obdržela oprávnění k poskytování zdravotních služeb na základě příslušných podkladů, mj. na základě předložení rozhodnutí o schválení provozního řádu zdravotnického zařízení vydané orgánem ochrany veřejného zdraví a provozního řádu.

Vzhledem k jasné právní úpravě (jak v dřívějším zákoně č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, tak v zákoně č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování), se nemohla Společnost domnívat, že pouze samotný provozní řád stačí k tomu, aby mohla poskytovat zdravotní péči (služby).

26. Společnost má za to, že je ukládána sankce za tvrzené porušení právní povinnosti, která ale nevyplyvá přímo ze zákona. Pokud jde o její výši, považuje ji Společnost za nepřiměřenou.

Povinnost poskytovat zdravotní služby ve zdravotnických zařízeních (kromě výjimek, o které se ale v tomto případě nejedná), které splňují stanovené podmínky, je daná jasně zákonem a prováděcím předpisem, který je zákonem předpokládán (blíže v bodech 8. a 9. tohoto odůvodnění). O přiměřenosti pokuty se hovoří v bodě 21. tohoto odůvodnění.

27. Společnost uvádí, že tyto zdravotní služby poskytované Společností jsou dobré jak pro zaměstnance, tak pro zaměstnavatele, přičemž používáním této jednotky nedošlo k ohrožení ani poškození zdraví zaměstnanců.

Výhodnost nebo přínosnost určitého způsobu poskytování zdravotních služeb ale není relevantní v tomto řízení o správním deliktu.

Ohledně případných následků je zmínka v bodě 22. písm. f) tohoto odůvodnění.

28. Společnost poukazovala na to, že v návaznosti na výzvu KÚ učiněnou na ústním jednání doložila dne 13. 6. 2016 Rozhodnutí hygienické stanice Hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2009, čímž doplnila svůj dřívější důkazní návrh Provozní řád mobilní diagnostické jednotky. Založené rozhodnutí hygienické stanice pak dle Společnosti potvrzuje, že provozem mobilní diagnostické jednotky postupovala Společnost v souladu s právními předpisy a v dobré víře ve správnost vydaného správního rozhodnutí.

Rozhodnutí hygienické stanice Hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2009 nepřináší žádné nové skutečnosti významné pro toto řízení o správním deliktu.

Dle KÚ se může dobrá víra týkat pouze souladu postupu Společnosti s právními předpisy na ochranu veřejného zdraví, nikoli že Společnost dodržela povinnosti, jejichž

splnění je podmínkou pro oprávnění poskytovat zdravotní služby (že má oprávnění k poskytování zdravotních služeb udělené KÚ vč. místa poskytování zdravotních služeb). Blíže k tomu je uvedeno v bodech 4. a 6. tohoto odůvodnění.

29. *Společnost dále poukazuje na to, že správní orgán musí v řízení šetřit práva nabytá účastníkem v dobré víře, a to zejména za situace, kdy v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že Společnost neměla o dovolenosti provozu mobilní diagnostické jednotky pochybnosti, když vycházela zejména z toho, že provoz mobilní diagnostické jednotky mu byl příslušným správním orgánem schválen k provádění závodní preventivní péče.*

K této otázce je blíže uvedeno v bodech 4. a 28. tohoto odůvodnění.

Zda neměla Společnost pochybnosti, není rozhodující. Zásadní je právní úprava a skutečnost, že Společnost mohla a měla právní úpravu znát.

Provozní řád se týká jiného typu povinností (zaměřených na ochranu veřejného zdraví). Hygienická stanice byla příslušná pro jiný typ rozhodnutí, než pro oprávnění k poskytování zdravotních služeb (§ 15 zákona č. 258/2000 Sb.) – tedy pro rozhodnutí o provozním řádu, ve kterém osoba poskytující zdravotní péči musí stanovit opatření předcházení vzniku a šíření infekce spojené se zdravotní péčí (podle dřívějšího znění zákona vzniku a šíření nemocničních nákaz).

30. *Společnost nepochybovala o dovolenosti její činnosti, když poskytování pracovně-lékařských služeb obdobnou formou je využíváno také v zahraničí, kde sídlí mateřská společnost Společnosti.*

Právní úprava v jiných státech není relevantní pro toto správní řízení.

31. *Společnost má za to, že zákon připouští několik případů, kdy právě naopak mobilní zdravotnické zařízení příkladným výčtem výslovně připouští. Za místo poskytování zdravotních služeb se pak považuje adresa registrovaného pracoviště (za provozovnu registrovaného zdravotnického zařízení pak považuje mobilní jednotku i Rozhodnutí hygienické stanice Hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2009 a Provozní řád mobilní jednotky).*

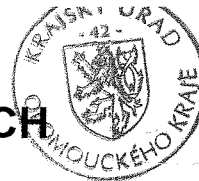
Možnost používat mobilní zdravotnické zařízení pro poskytování zdravotních služeb je pouze výjimka, pro jejíž uplatnění jsou stanoveny jasné podmínky. Případ činnosti Společnosti, jež je předmětem tohoto správního řízení, nespadá pod uvedenou výjimku (blíže v bodech 8. a 9. tohoto odůvodnění).

Že by za místo poskytování zdravotních služeb byla považována „adresa registrovaného pracoviště“, nemá oporu v platné právní úpravě.

Poskytování zdravotních služeb je možné ve zdravotnickém zařízení uvedeném v oprávnění, nebo jinde v případě zákonem stanovených výjimek. Ale případ Společnosti není ani taková výjimka, ani nebyla péče, jejíž poskytování se toto řízení týká, poskytována ve zdravotnickém zařízení uvedeném v oprávnění. Společnost má oprávnění k poskytování zdravotních služeb pouze v Mohelnici.

Pojem „provozovna registrovaného zdravotnického zařízení“ nemá v současné právní úpravě oporu. Rozhodnutí hygienické stanice není relevantní k otázce oprávnění poskytovat zdravotní služby. Blíže k tomu je uvedeno v bodech 4., 6., 8. a 9. tohoto odůvodnění.

POUČENÍ O OPRAVNÝCH PROSTŘEDCÍCH

Proti tomuto rozhodnutí může účastník řízení (Společnost) podle § 81 správního řádu podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení (doručení) tohoto rozhodnutí, a to u Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru zdravotnictví, o odvolání rozhoduje Ministerstvo zdravotnictví ČR.

Otisk úředního razítka

Ing. Bohuslav Kolář, MBA
vedoucí odboru zdravotnictví
Krajský úřad Olomouckého kraje